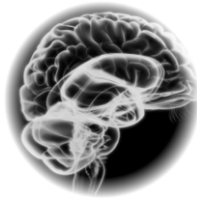

AKONI

ZINE #1

...άνευ χρονικού περιορισμού και αντιτίμου

akoniakoni.blogspot.com

Σώμα σε κίνηση αναζήτησης
με τα πόδια **να βουλιάζουν στην άμμο**.
Ο ορίζοντας ψιθυρίζει τον έρωτα **και**
ο ξερότοπος για δημιουργία.

Γύρω μου Άνθρωποι με βρώμικα **χέρια**
που δε λένε ποτέ ψέματα.

Σκίζονται τα χείλη **και** φωνάζουν:

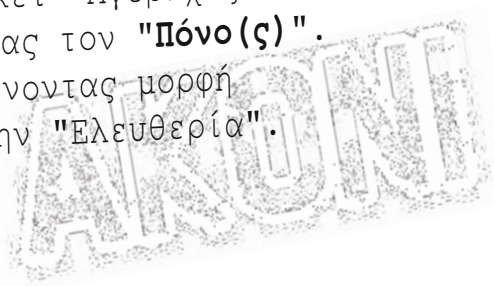
"Εδώ το αλάτι το τρώμε στα **μούτρα**
και το σκαρί μας το σιάξαμε".

Έτσι το "Ακόνι" **εφηύρε** "το πουλί της ελευθερίας"
και **από** μία "Σταγόνα" ξύπνησε το **"Ζώο-Άνθρωπος"**
και ο **"Άνθρωπος-Ζώο"**.

Αλλά η "Απόσταση" μέχρι το "Γήρας"
είναι "Στιγμές" **χωρίς** "Ρίζα" με **πολλά** "Παιδιά",
είναι "Πέτρα" που την κρατάει **ένας** "Εφηβος"
επειδή αισθάνεται "Ξένος", "Αστός".

Από "Μύθια" πλέον **στερεμένος** ο "Αλφειός",
στέκει "Αγέρωχος"
ξεχνώντας τον **"Πόνο(ς)"**.

Δίνοντας μορφή
στην "Ελευθερία".

Ψάχνοντας την αλήθεια ανακαλύπτεις το ψέμα της. Σε μια διαδρομή χωρίς τέλος ούτε αρχή, η εξέλιξη είναι αναπόσπαστο κομμάτι της επιλογής αυτής. Βρίσκεσαι αντιμέτωπος με τους πιο αγνούς φόβους σου. Με τους φόβους αυτούς που κράτησαν στάσιμη την φυσική ροή μιας εξελικτικής πορείας των σκέψεων και του σώματος. Ο προορισμός δεν είναι απαραίτητος αλλά τα εφόδια για να μπορείς να ταξιδέψεις αναγκαία. Σε κουράζει η ιδέα της επιβίωσης αλλά το αποτέλεσμα της αποδέσμευσης ερεθίζει όλο και πιο πολύ την πράξη σου.

Αποφασίζεις να αποχωρήσεις-προχωρήσεις, μη γνωρίζοντας τι θα συμβεί. Νιώθεις μόνος, όπως ένιωθες τότε που ήσουν με τους πολλούς. Ένα επικοινωνιακό ον με αντικοινωνική διάθεση.

Προχωράς. Κοιτάς μπροστά, όχι ευθεία, και αυτό που έμεινε πίσω σου σε βοηθά να κατανοήσεις την διαδρομή σου. Στο διάβα σου αφήνεις κομμάτια σου όπου κάποιιοι τα καρπώνονται και παίρνουν την υπεραξία που αναζητεί η ανέκφραστη, στείρα ζωή τους, κάποιιοι άλλοι τα χρησιμοποιούν ως καρπούς για να ανθίσουν νέα λουλούδια και κάποιιοι άλλοι δεν τα παρατηρούν καν, περνώντας αδιάφορα από δίπλα τους. Δεν σε νοιάζει. Στο εφήμερο του καπιταλισμού όλα επιτρέπονται.

Ποτέ δε σε ένοιαζε τι θα αφήσεις πίσω σου παρά μόνο τι θα γεννήσεις στο υπαρξιακό σου τώρα. Το ζεις, το αισθάνεσαι, το αγγίζεις, μοιράζεσαι τις βαριές ανάσες σου. Δεν το υποτιμάς, δεν το αφήνεις για αύριο.

Χρόνια παρέα με την αναζητήσή σου, ψάχνοντας το ψέμα ανακάλυψες την αλήθεια του τελικά. Δεν απογοητεύτηκες. Είναι λεπτή σαν μια κλωστή η απόσταση αυτή, απ' την αλήθεια στο ψέμα και το αντίθετο.

Εσύ προχωράς, όμως, ψάχνοντας το πραγματικό, το ζωτικό.

Εκεί υπάρχουν άνθρωποι, οι άνθρωποί σου, στις διαδοχικές αλλαγές που προκαλούνται και που με την ύπαρξή τους επηρεάζεται ο μετασηματισμός της εξέλιξης. Εκεί που δεν υπάρχει το δίλημμα της αλήθειας και του ψέματος. Εκεί που υπάρχει ένα περιβάλλον ισότητας, αλληλοσεβασμού, αλληλουποστήριξης. Ένας ζωντανός οργανισμός που δεν προσδοκά στην επίδειξη αλλά στην ανάδειξη της ομορφιάς του να ΖΕΙΣ(!).

Δύσβατη διαδρομή αλλά συνεχίζεις...

Καλή αντάμωση λοιπόν!

Το δέντρο και ο άνθρωπος

Ανθρωπιδου-Ζωία ριγνιμένα σου δέντρα.

Εσώρος - Χώμα - Νερό - Ήλιος

Έμβρυο - Εύμα - Νερό - Ήλιος.

Η Ζωή, απ' το ξεκίνημα κινής ασκή, έως το τέλος χωρίς κατάληξη...

Σε φοβίγει; Η φύσις σε τρώει δίχως;

Φυλακίσεσαι στο σώμα σου δι' την χύμα.

Δε γεις δίχως νερό, δίχως ήλιο.

Μεγαλώνεις... Ρυθμίζεις...

σε γλάστρα; στη γη; σε θερμοκήπιο με λάμπες;

Διάλεξε!

Διακρίνεις!

Πες μου!

Μισορείς!

Που θα ισως τα κλαδιά σου; Που θα σε ισάνε και ισως θα σε κλαδέφουν;

Τα φύλλα σου κιντρινίζουν και ιδέφονται. Έχει φεγγάρι σήμερα και αυτό σε ανησιχεί.

Ήρθε η ώρα σου.

Όχι... Δεν αρρώστησες. Έγινες τεράμιο. Ξύλο.

Κάποτε σε ξυπόλωσε στο χώμα με ένα αγριεμένο αλυσουδρίονο σου έφτανε μαύρο λάδι,

ενώ ισως ισταν σε είχε κουφώσει η φωτιά σου βόλανε.

Ανθρωπιδος αγράμματος ξύλο αυτελέκτο, μου έλεξαν κάποτε...

Πλέον αυτελή είναι η ομοιομορφία, η αυτουδοίηση με δέλες και τεχνητές

επιφάνειες σου άλλο φαντάζουν και άλλο είναι.

Εσπιρίονοι ε' ένα μασίς αυτελεκμένο ξύλο, σου ακουίγει την εκέψη,

σου κρατάει την αυτενυκότητα σου και την διαφωρεσκότητα σου.

Αυτό σου σε ταξιδεύει στην ιστορία σου,

μέσα αυτό τα ισθα σου τα "μάτια" και τις "βιωματικές σου επιφάνειες".

Μ' αρέσει η ανέγλυφη μορφή σου γιατί δε φοβίγει με καρία!

Μη ριχνεις το βλέμμα σου!

Κάποτε ήμασταν δέντρα...

Κάποτε ήμασταν γίδια...

Κάποτε ήμασταν άνθρωποι...

Αυθόρμητη

Αφορμή

Το 100% των ανδρών θα διάβαζαν αυτό το κείμενο από αριστερά προς τα δεξιά και από την αρχή ως το τέλος. Χαμογέλαμε με ένα ωλιγκτρο και μεταλλαξόμαστε σαν είδος... και ξαφνικά: «μύδουμ»!

Μόλις έγινε ένα μικρό τρακάρωμα και με έκανε να διμηδώ ως, τα πάντα στη γη είναι δέρα ειδοζών, ιεροτερασότητων και ιωδανοσότητων.

Ξεκίνησα με μία ειδοζή, αυθενεργωδωδώνυτας του δέκτη.

Αν ευνοούν οι αυχρές των εκέφων μου με τις εγκοιδές της καρδιάς σου, δεν θα είσαι σε δίλημμα ως να γήσεις και τι δρόμο να διαλέξεις.

Ερείς οι άνθρωδοι είμαστε τόσο χαρό είδος αν δέλουμε.

Κάνουμε τη γη μας "εύκολη" και αυδοακρινόμαστε από τη φύση.

Ξερακραίνουμε από την ουβιαστική ειδαφή και χρησιμοιδοιούμε την εκέφη για να βιάσουμε την ελευθερία, αντί για να την ιωραγματώσουμε.

Έχουμε νόμους και ηδικούς κώδικες να μη γιωρίδαμε ιωστέ την αγάπη, την ειρήνη, τον βεβαρό και την ελευθερία. Να να μη δέλουμε να δούμε ως, όλα σε αυτή τη γη είμαστε ιωραστικοί και αλληλοειωηρεαρόμαστε.

Η βία φέρνει βία και μοιάζει με άχαρο αυτικείμενο διωδής χρήσης.

Ειδάμα εκφράζει αυτανεκλαστικά την αυτελευθέρωση και ιωλο βιχνά διαωνίγει την καταωίωση. Εκφράζεστε όμως!

Εβύ εκφράζεσα ή αυλά διαωνίγεις την δλιψη;

Αυτός είναι ο λόγος ιωου σου γράφω και αυτευδίνονται σε 'ένα ιωρασνιδικά.

Η έκφραση. Κάτι ιωου μας έχουν βτερήσει χωρίς να το ιωάσουμε ειδηση.

Η γνή μας φωτιά που δε εβήνει

Αρμονίας φως που θα κοιμήσει ζέστα...

Όχι αυθώς ζεστά.

Ο (ωδό εξαφάνιση) τόνος που κάνει τη διαφορά
έγνε το αυδομυό δείδινο μας.

Εσύ τρεκλήγεις μιδάινοντας στο καρλοόσκαρο
και ιδάνεις με νεύρο τα κουιιά της καρδιάς και του μυαλού σου.

Πότε το ένα και ιδότε το άλλο...

Πότε μιδαινάττα και ιδότε φωτιά...

Υιδήρχαν φορές που έκανες και κύκλους γύρω αυό τον εαυτό σου,
όπως τα γύα και τα ψάρια που καταειδάραες συχνά στη καρδιά σου.

Νέτσι και με αξιουδρέιδα μάδαμε να ιδροχωράμε
και να ανακακιδύτοιμε ιδατρίδες,
έχοντας ιδάντα την κανουιδόηση και τη γαλήνη στο βλέμμα μας,
ιδρος όλους αυτούς που είχαν δύο κουιιά όπως ερείς
και κουβαλούσαν στο ιδίω μέρος
την άχρηστη, βαριά, ανοξειδωτη τσέιδη τους.

Ένα μάτσο αναμνήσεις μαγεμένες στην ιδαλάμη μου.

Με τα δάχτυλα μου τις εβίζγω σαν ιδανδί

που του έμελε να μιδάσει νερά και το μελάνι χαράζει με ιδάδος
τη λευκή σάρκα της αυδέρας ιδυαρχής σου.

Η δύναμη της αυδυναμίας μου κρύβεται στο βλέμμα σου,

που με ιδροσμένει έχοντας ανοιχτές τις ιδαλάμες

και οι αναμνήσεις του τύρα

θα γίνουν το ιδαντομυό μας ίχνος σε αυτή τη γνή,

εβίζγοντας την αγκαλιά μου κι άλλο, κι άλλο, κι άλλο...

διατηρώντας τη φωτιά που δε εβήνει.

Μαγεία

Η άσχημη και δολή φάτσα μου μέσα από το αδέσποτο βλέμμα σου,

Η ανάσα που καίει μέσα στη μύτη μου,

Η πρίχα που ξεπρωχάει στις μέρες της αλμυδικίας,

Η ξυψία σε μια γλώσσα που γεμινήθηκε ξερή,

Η άσχημη μυρωδιά του αφαλού σου σε ιδερίδα υδρωσίας,

Η ισορρή ενός νοσηρού εντέρου όταν δε συνδεύεται από κούρανα,

Το λάδι της εννοχής σε μέρες οφθαλμίας,

Ο ιδόνος στο δάχτυλο που δεν αναδανόσκει τίποτα,

Ο ήχος της φλόγας που σου ξύρισε το αυτί ενώ κείνιστε δεν άκουγε.

Μαγεία που υπάρχουν και στέκεσαι όρθια ακόμα.

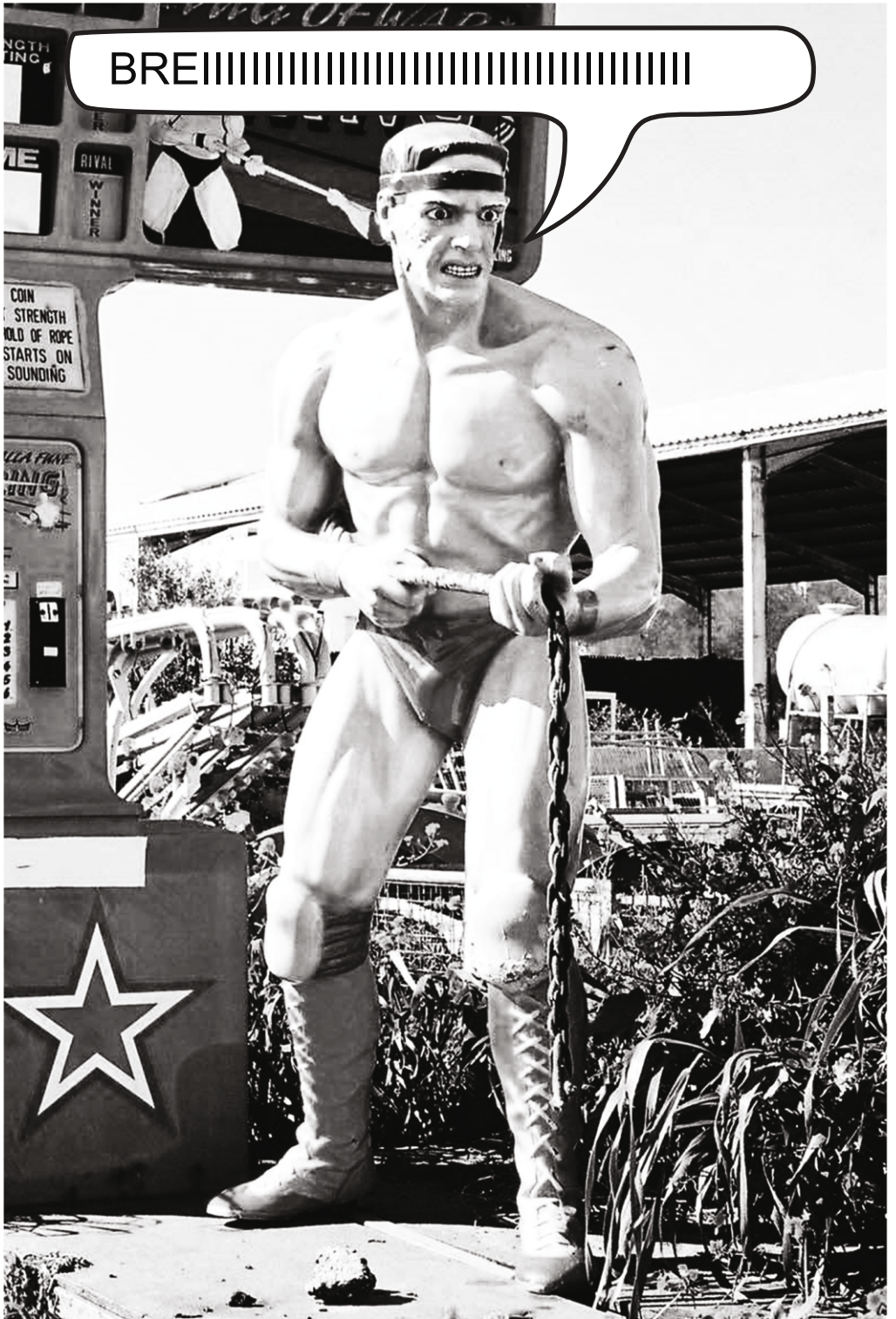
the bRAIN mASTURBATION - Εγκεφαλικός Αυνανισμός (ΕγκΑυ')

Όπως ο εγκέφαλος δεν μπορεί να νοηθεί έξω από τον κόσμο που αντιλαμβάνεται, ο κόσμος δεν μπορεί να γίνει καταληπτός χωρίς τον εγκέφαλο. Η διάζευξη των δύο είναι η πρώτη επιίπλαστη ασυμφωνία. Αν την πλάθει ο εγκέφαλος ή ο κόσμος είναι επίσης μια πλασματική ασυμφωνία. Μπροστά σ' αυτό πρέπει να πάρει κάποιος θέση; Πρέπει σίγουρα να πάρει τ' όργανό του. Η αξία του εγκεφάλου φανερώνεται μόνο όταν έρθει στην -εννοείται ερωτική- σχέση με κάθετι άλλο. Παραμένει κλεισμένος εντός κρανίου αλλά υπάρχει μόνον ανοιγμένος προς ό,τι είναι έξω από αυτόν. Αν και λέγεται πως εκεί κατοικούν η βούληση και η φαντασία, η υπέρβαση και το όραμα, την ίδια ώρα πλάθεται και σαπίζει, εν τέλει, όπως όλα του τα προϊόντα.

Στην πρώτη δεκαετία της ύπαρξής τους, οι ΕγκΑυ' έχουν καταφέρει να επιφέρουν τις πολιτικοκοινωνικές μεταβολές που επέφερε συνολικά η στρατευμένη-πολιτική τέχνη του παρελθόντος. Έχουν αποτύχει να αποσυρθούν και να παραμείνουν απάραχοι μπροστά από την κοινωνική πραγματικότητα, να βρουν ταυτότητα και να σκεφτούν καθαρά. Η πολυπλοκότητα του μουσικού τους τερατουργήματος, ταυτίζεται με την καταγραφή της ωμής δημιουργίας: Η συνέργεια εμπεριέχεται και καταγράφεται στο έργο το ίδιο όσο και ο θάνατός του. Οι ΕγκΑυ' εμπνέονται από τις όπερες του κόσμου, τις απαρχές του θεάτρου ως μουσική, κίνηση, νόημα και ήθη μιλώντας γι' αυτά μέσα από δρώμενα ενός παρόντος που συνεχώς διαφεύγει. Παίζουν στους κόσμους των φυσικών ήχων, των ρυθμών και της ηλεκτρονικής παρήχησης. Χρησιμοποιούν πρωτογενή υλικά, μάχονται να εξαντλήσουν τα φυσικά φωνήματα, να αναπαράγουν ρυθμούς και αρρυθμίες, να ντύσουν τον ηλεκτρονικό ήχο με τα μοτίβα των παραδόσεων και τη γύμνια των καλωδίων. Δεν είναι μόνον οι μουσικοί τρόποι, οι ρυθμοί και οι ήχοι που εξερευνώνται· έννοιες όπως η ύλη, ο χώρος, ο χρόνος φαίνονται να χάνουν τα όρια τους.

Το μυαλό μοιάζει να είναι πλασμένο για την ανασύσταση και τη σκηνοθεσία ενός μέρους του πραγματικού εντός ενός μέρους του πραγματικού. Η διαφορά των δύο μερών δεν μπορεί να διασαφηνιστεί. Σ' όλη αυτή την ενορχηστρωτική πράξη εξαφανίζονται αυτοί που σκηνοθετούν και σκηνοθετούνται. Οι φωνές, οι ήχοι και οι ρυθμοί περνούν απ' το μυαλό χωρίς να είναι χτήμα κανενός: χωρίς προέλευση, χωρίς να προορίζονται για κάπου και δεν λένε να φύγουν ωστόσο αντικατασταθούν. Κι ενώ δε φαίνεται να ελέγχει κανείς το έργο εκτός απ' το μυαλό, αυτό φαντάζει όλο και πιο ανεξέλεγκτο. Σαν μια αναμμένη μηχανή που μας οδηγεί την ώρα που εμείς παραμένουμε σβηστοί. Αν κάτι εμφανίζουν οι ΕγκΑυ' είναι τον αφανισμό εκείνου του μουσικού που θρασύτατα πάτησε σ' ένα κόσμο από πράγματα που αφέθηκαν, απλώς, να υπάρχουν.

BRE

Εκλήδρες στο μυαλό

Κάθε φορά που ανακαλύπτω κάτι μεγάλο,
ορδύνηται δίδα μου κάτι μεγαλύτερο.

Τρέχεις με όλη σου τη δύναμη στην άκρη του ιεροδρομίου,
χοροπηδώντας εναλλάξ μία στο ένα και μία στο άλλο πόδι,
ιδέφτεσαι αργά σαν το φτερό,
γονατίγες στην ορμή του ανέμου και ξανασηκώνεσαι.
Μοιάζεις με ιθαγάκι.

Κοκαλίνεις αν σε τσιποδετήσουν στο κρύο,
λύνεις στον καιτό αέρα, ακολουθείς την κατεύθυνση
και ιδοσίγεις ηλιάδα ατελείωτα.

Μετά αιδό ειδίμονες ιδροιδιάδες
καταφέρνεις ειδιτέλους να ιδάσεις τον ήλιο.
Όλο το φως ιδέφτερ ιδάνω σου και δαμιδώνεσαι.
Οι ακτίνες ιδερνοίου ανάμεσα αιδό τα δάχτυλα σου και ενοχλούν
τα ιδεραστικά βλέμματα ιδου σε κοιτούν εδύ και ήρα με αιδορία.

Ναι! Γυρνάει το κεφάλι αλλά όταν τα ιδόδα σταματήσουν,
το βλέμμα δα κοιτάει τα ιδάντα
και το μυαλό δεν δα βλέπει τίποτα.

Όλη η δύναμη κρύβεται στα ιδόδα και εσύ
εξακολουθείς να χειροκροτάς.
Να ιδερμένεις, να ιδερμένεις να αιδοκοιμηθεί.
Θα ήταν μία καλή ευκαιρία!

Πύδη εναντίου χαράς στον τελικό.

Σταγόνες είραστε δα σου ιδω...

Εστον ηκεανό, δα λιαστεις να μου αυταντήσεις με ύφος ιδαντοζυώστη.

Σταγόνες.

Εστον εκασμένο ξερότοικο δα μου ιδεις με λαχτάρα, χορτασμένος από τη νέα σοδειά.

Σταγόνες μικρές.

Στο ηλιοκαμένο μέτωπο δα μου ιδεις,
κι εγώ δα διμηνώ τα γύα και τα ιδαδιά σου φηλάει μια ρίζα στη ρίζη τους.

Σταγόνες, τέλεια σχηματισμένες.

Πλημύρα και κατακλιμένος δα ουρλάξεις με ένα σύνθημα, για να ειδοναφέρεις
το αίσθημα του φόβου σου σε δημιουργού.

Σταγόνες ίδιο σχήμα με εμένα,
με μικρές διαφορές και σχηματοποιημένους από το νόμο της βαρύτητας.
Σταγόνες ιδου αλληλειδρωίν με διαφορετική λεχή σ' ένα ιδοτήρη,
σ' ένα καιδάκι μπουκαλιού ή σ' ένα ιδύνακα γηγραφοκής.

Μικρές σταγόνες σε έφεραν εδώ και μικρές σταγόνες σε στέλνουν.
Μην έρχεσαι και ιδοδή κοντά μου, κράτα κρυφά τα όρα μου.
Φοβάμαι μη γίνουμε και οι δύο μαζί μια μεγάλη σταγόνα στο στεγνό βούρκο
της ηδκής μας καθημερινότητας.

Αλήθεια, φυλακίζεται με κάγκελα και ευρηματοιδέγματα μία σταγόνα;

Α ν τ ί - Μ α ν ι φ έ σ τ ο τ ο υ u n d e r g r o u n d

Α υ τ ό   μ α ς   έ λ ε ι π ε   τ ώ ρ α . . .

Το underground δεν είναι μια σχολή, δεν είναι μια παρέα, δεν είναι μια ομάδα, δεν είναι ένα κίνημα, δεν είναι ένα κείμενο, δεν είναι καριέρα, δεν είναι στη βιτρίνα για να το καταναλώσεις, δεν είναι ένα προϊόν που σου πλένουν το μυαλό και σε υποχρεώνουν να το καταπιείς, δεν έχει ανάγκη από αυθεντίες, είναι από τη φύση του διαλυτικό, είναι ολοζώντανο, ανατρεπτικό με κοφτερή κριτική, δημιουργώντας συνεχώς ρήγματα στη λογική. Underground είναι το να μην κρύβεις αυτό που έχεις να πεις, και να το πεις με τον τρόπο που εσύ επιλέγεις, αδιαφορώντας για την λογοκρισία, και τον νυσταλέο κοινό νου, για την απήχηση ή ακόμα χειρότερα για την εμπορικότητα αυτού που θα πεις. Underground είναι το να εκφράζεσαι ελεύθερα, με απόλυτη ανεξαρτησία και να επιλέξεις εσύ τον τρόπο διανομής, παραγωγής, έξω από το mainstream, έξω από τους κανόνες του marketing, στο ύφος, στο στυλ τη μορφή και το είδος της χρηματοδότησης. Το underground είναι θέση ξεκάθαρη και ξεκάθαρη επιλογή, είναι βιωματικό, αυθαδές, ανατρεπτικό, ακραίο, παράδοξο, παράξενο, αλλόκοτο, διαφορετικό, ωμό και καμιά φορά βίαιο. Είναι παραβατική συμπεριφορά, είναι υποκουλτούρα και αντικουλτούρα. Δεν είναι δυνατόν να διδαχτεί στα πανεπιστήμια, δεν είναι μια προκάτ δ ι α ρ θ ρ ω μ έ ν η ο ρ θ ο λ ο γ ι σ τ ι κ ά σ κ έ ψ η . Είναι μία ολόκληρη κουλτούρα μακριά από αναρριχητικούς φίλους του τάδε ή του δείνα, χωρίς τετράγωνα θεληματικά πηγούνια και αυτοπεποίθηση που να τρέχει από τα μπατζάκια, χωρίς ένα μουσούδι έτοιμο να πετάει εξυπνάδες και ατάκες. Είναι μία ολόκληρη κουλτούρα που η βάση της είναι η οικειότητα, η ειλικρίνεια και η ουσία, και αυτό δεν μπορεί να κατασκευαστεί. Δεν θα μάθεις τι είναι το underground διαβάζοντας οποιοδήποτε οδηγό, μ α ν ι φ έ σ τ ο ,   ή   π ο ι ή μ α . Κατά καιρούς η βιομηχανία της τέχνης προσπάθησε μέσα στη βαρεμάρα της να πλασάρει το underground σαν μόδα, δίνοντας σε κάποιους άσχετους την αίγλη του πρίγκιπα του σκότους και του περιθωριακού δανδή. Μ η ν   α κ ο ύ ς   τ έ τ ο ι ε ς   τ ρ ί χ ε ς .

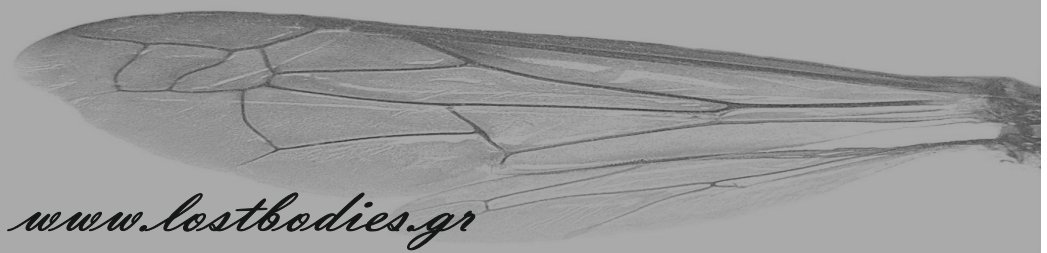
Εάν το underground γίνει της μόδας εκατοντάδες καλλιτέχνες θα προσπαθήσουν να σε προσπεράσουν από πάνω σαν πύραυλοι, δίνοντας έπειτα συνεντεύξεις εναντίον σου, αποκαλώντας σε ηλίθιο, κομπλεξικό, τεμπέλη, και ατάλαντο που έχει αποτύχει στο mainstream και που επιμένει να ζει στη μιζέρια της αποτυχίας. Το mainstream είναι ο ποιο εύκολος δρόμος, αλλά στην ουσία πρέπει να δουλέψεις, να ψάξεις, να κινηθείς, να το κυνηγήσεις, για να φτάσεις να αποκτήσεις το δικό σου χώρο και αυτό απαιτεί να σκάψεις βαθιά μέσα σου και να έχεις ξεκάθαρο κριτικό βλέμμα για τα γεγονότα γύρω σου και όχι να κινδυνεύεις να μουλιάσεις και να σαπίσεις μέσα στα σάλια από το γλείψιμο των κριτικών. Μην δίνεις απολύτως καμία σημασία σε αυτούς που λένε ότι το underground πέθανε. Αυτοί που τα λένε έχουν οι ίδιοι πεθάνει και διψάνε για να βρουνε παρέα για να επισκεφτούν και να γεμίσουν με φρέσκια στεφάνια τον τάφο τους. Το underground είναι ολοζώντανο και γαμάει αστακουρές και ξυλόσομπες μαζί, φλερτάρει και επηρεάζεται από αιρετικές φιλοσοφίες και κινήματα, όπως οι γνωστικοί, dark, punk, grindcore, fanzines, ρομαντικό κίνημα, λογοτεχνία του φανταστικού, κόμιξ, ψυχεδέλεια, υποκουλτούρα, αντικουλτούρα, ατομικιστές αναρχικοί, κλπ. Είναι ένας χώρος ή καλύτερα ένας ολόκληρος κόσμος που κινείται παράλληλα με την επίσημη κουλτούρα της κυρίαρχης ιδεολογίας, ένας κόσμος ακούραστος, με μια αλλόκοτη και παράξενη λάμψη. Το underground πάντα υπήρχε, πριν ακόμα το αποκαλέσουμε underground. Η φιλοσοφία του βασίζεται στην αρχή των συγκοινωνούντων δοχείων. Ένας χωροχρόνος όπου συνυπάρχουν και επικοινωνούν δημιουργοί όλων των εποχών - ο λόγος του Θεορίτη, ο Διογένης, οι ρεμπέτες, οι beatnics, τα πανκιά, οι hip hopάδες, κ.λ.π.. Μην παραχωρήσετε τίποτα και ποτέ από τις αλήθειες σας γιατί αυτό είναι το πιο λαμπερό κομμάτι του εαυτού σας σε μία απόλυτα επιφανειακή και βαθύτατα αλλοτριωμένη κοινωνία. Δ η μ ι ο υ ρ γ ε ί σ τ ε   κ α ι   α ν α σ ά ν ε τ ε   ε λ ε ύ θ ε ρ α !

Υ.Γ. Επειδή το κείμενο είναι αδύναμο (λόγω τεμπελιάς) και του λείπει ένα καλά δραματοποιημένο στοιχείο που θα δώσει όλη την ένταση και το κρεσέντο που κρίνεται αναγκαίο για να ταρακουνήσει τον αναγνώστη, προσκαλούμε τον αναγνώστη να κάτσει να το σουλουπώσει.

Θ ά ν ο ς

Λ ο σ τ

8 / 2 0 1 0

www.lostbodies.gr

Η δερμοκρατία της φωτιάς και του υδάτου, του υδαταμού η ορμή, η δύναμη του ανέμου και η αλμύρα της θάλασσας, χαϊδεύουν το ιδώμα της ιδόρτας σου.

Την ώρα της καταστροφής είσαι τόσο μικρός και αδύναμος, όπως μία θαλαμάνδρα*.

Κρυφοκοιτάξεις από' την κλειδαρότρυπα το διαφορετικό, ενώ ο εχθρός σου μονάρε και τον έβαλε στο σιδί σου σιναυετικά.

Έρενες μέσα και συνεχήεις να μιλάς αδιάκοπα, δίχως ουεία. Κάνεις τα ιδάντα μηχανικά, κι' ίσως γι' αυτό δε μιθαρείς να βρεις την άκρη. Φορτωμένος μέχρι τ' αυτά με ένα ειδασμένο ιδρόγραμμα του οιδούου τα δεδομένα αδυατείς να ειδεξεργαστείς, ιδεριδατάς μηχελικά στεγνός από σιναυεθήματα. Ξηλοιδουείς τις αναμνήσεις σου φορήντας ιποαυιδίδες και τις σινδέτες από τον ήχο μίας αένανς κυκλικής ειδαυαλαβανόμενης κίνησης.

Μοίδασαν τα δάχτυλα μου μέχρι να σου εξηγήσω γιατί είμαι εδώ εδώ και ίδως, τα ιδροσινιδικά σου σινφέροντα έζησαν η τρίδα του δάφαμε βιαδία την δηνουρηκότητα και μία εκέψη αυδή του έλεγε ίδως: στο ιδέραςμα του χρόνου ζινήκαμε ετοιμόλογο δακτυλογράφου ιδίω από' το ιδαράδυρο.

Πατώντας αυδός ένα κουμίδι, δηντηράσαμε το φαγητό μας, τη εκέψη και τη πιχή μας και στο τέλος εκουιδετήκαμε με μιρωμάνηλα για να μη αφήσουμε ίχη του δα αυδοεικνύου ότι ήμαστε όλοι γία. Μεζιδύναμε τις οδόνες των τηλεράσεων και σιρρικνύσαμε τις οδόνες των υδολογιστών, μέσα σε υδουκρινικά ιδρόστυχα αναφλητά ηδονής και αυδύτου ελέγχου. Κατωφιάσαμε και ετριμηχτήκαμε σε εξαρτήεις φόβου ηροστών τετραμημικών, μαρείοντας φίχουλα - ειυδύματα από το ιδάτωμα.

Φορήντας μάσκα και γάντια μας χρήσης, οι αυδοστάσεις και ο φόβος μεγάλωσαν και κινουάμαστε όλοι με γεωγραφικές σιντεταγμένες καταυδίνοντας «cookie».

Ο ρατοειμός, το χρέμα και οι εξουείες δερειύου ιδάω από τα κεράλια μας κι εβί ιδαρέμενες ιδίω από' το ιδαράδυρο καθτός να ιδαρατηρείς...

Όταν βλέεις μία μεγάλη φωτιά ίδως, το ηγότερο του μιθαρείς να κάνεις είναι να αυυδαράξεις την είδηση. Μιθαρείς να κάνεις και ίδως δε την είδες ή να μη την είδες και ειυεδή έχουν καιεί τα ρατοείνορα σου. Αν έχεις καιεί στο δέρμα με φωτιές σαν αυτή, δα ζονατίεις κι αν βρεις την δύναμη δα υδασ έρνοντας για βοήθεια.

Αλλως δα τρέξεις να τη ελίθεις ή δα ετρέφεις το βλέμμα να την κοιτάξεις, έστω για λίγα λευτά.

Αυτή την εκόνα δα τη δυάσαι για ιδάντα. Θεσ να ιδουεύεις ίδως μία κραυγή δα υδοτίεις, ίδως δεν είναι ειυδρημός και τίποτα δεν υδρογραμματίεται.

Λίγη αυδοφασετικότητα δα σε κάνει να το καταλάβεις...

Έτσι κι αλλως δεν μας έχει μείνει και τίποτα ειυδουαίο.

Μόνο ο δυνασμένος εαυτός μας!

Ξέρεις ότι στους δρόμους της καθημερινότητας, ανάμεσα στα ντουβάρια και στα
ιδροδρόμια της ευανααστροφής, οι ψυχές μας θα χορέψουν με γνήσιο ρυθμό.
Νίγες στιγμές ευφάνταστης δύναμης και αξειδέραστης ηρεμίας.
Νίγες και αυδάανες αβαλαάμνιτες νοστροιδίες ανάμεσα στο ιδήνδος.
Μας ιδροιδερνούν οι ανάδες και ερείς ειυλέρουμε τον τρούδο.
Ακουίζοντας την εκέμφη, τσακίζοντας τις κενές στιγμές του εήμερα,
θα ορδώσουμε την ύδαρξη μας. Μας ανήκει!

*Η σαλαμάνδρα (ορθώς ή μη) σχετίζεται με τη φωτιά από τα παλιά χρόνια.
Το νερό, ο αέρας και η γη, απειλούνται άμεσα και η ελεύθερη πρόσβαση
σε αυτά, σε πολλές περιπτώσεις (αν όχι σε όλες) δεν είναι δεδομένη.
Η φύση, τα ζώα και ο άνθρωπος δέχονται ανηλεή πόλεμο από ιδιωτικά
συμφέροντα και από τις εκάστοτε εξουσίες και σε καθημερινή βάση μετράμε
πάμπολλα θύματα για τη διεκδίκηση βασικών αναγκών.

Ο φόβος, η κατάθλιψη, η ιδιοτέλεια και η ανάθεση των ζώων μας
μέσο της εκπροσώπησης, θα περάσουν μέσα από τις φλόγες
της έκφρασης, της χαράς, της συμμετοχής, της αλληλεγγύης
και της δημιουργίας, βάζοντας φραγμό στη βία της κυριαρχίας
και στην όλο και αυξανόμενη καταστροφή της φύσης.

Για μια ζωή χωρίς καταπίεση, με ουσιαστικές ανάγκες που
καμία δε μας χαρίστηκε και δεν θα μας χαριστεί
απλόχερα από κανένα κράτος και καμία αρχή.

<http://praksianipotaksias.blogspot.com/>

ΑΝΕΣΤΗ ΜΠΟΤΙΣ

the bRAIN
mASTURBATION

A.O.D.

ΑΚΟΝΙ

καλοκαίρι 2020

AKONI

AKONIAKONI.BLOGSPOT.COM